

Sygn. akt VIII Pz 38/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział VIII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący SSO Maria Pierzycka-Pajak

Sędziowie: SSO Grażyna Łazowska

SSR (del) Joanna Smycz (ref.)

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2014 r.

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 16 maja 2014r. w sprawie VI P 351/13

w sprawie z powództwa J. R.

przeciwko K. Miejskiej Państwowej Straży Pożarnej

w G.

o sprostowanie druku Rp-7, ustalenie wysokości uposażenia

postanawia:

oddalić zażalenie.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Maria Pierzycka-Pajak (-) SSR del. Joanna Smycz
Sędzia Przewodnicząca Sędzia

VIII Pz 38/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 maja 2014r. Sąd Rejonowy w Gliwicach, na mocy art. 464 § 1 k.p.c., stwierdził swą niewłaściwość rzeczową i sprawę przekazał do rozpoznania Komendantowi Miejskiemu Państwowej Straży Pożarnej w G..

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył powód domagając się jego zmiany bądź uchylenia w całości .

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie.

I.

Powód domagał się w rozpoznawanej sprawie sprostowania druku Rp-7, ustalenia wysokości uposażenia za okres od lipca 1992 do 31 sierpnia 1996r.

Prawidłowo Sąd pierwszej instancji uznał, że nie jest to roszczenie majątkowe o świadczenia pieniężne.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2007 r. I UK 321/06

„Roszczenie o "sprostowanie" (zmianę, uzupełnienie) zaświadczenia o zarobkach wydanego przez pracodawcę na podstawie art. 125 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) jest żądaniem ustalenia wysokości wypłaconego wynagrodzenia (art. 189 k.p.c.)”

Według art. 125 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach, pracodawcy są obowiązani do wydawania pracownikowi lub organowi rentowemu zaświadczeń niezbędnych do ustalenia prawa do świadczeń i ich wysokości. Przepis ten znajduje się w akcie prawnym z zakresu ubezpieczeń społecznych, ale ustanawia obowiązek pracodawcy względem pracownika jako strony stosunku pracy. Kształtuje więc treść stosunku pracy i jego wykonanie jest niezależne od wystąpienia przez pracownika (byłego pracownika) z wnioskiem o ustalenie prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Z literalnego brzmienia art. 125 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach wynika jednak wyłącznie obowiązek pracodawcy wydania pracownikowi zaświadczenia. W przepisie tym nie ustanowiono więc szczególnego roszczenia o sprostowanie (poprawienie, uzupełnienie wydanego uprzednio zaświadczenia), tak jak przykładowo jest przewidziane w art. 97 § 2¹ k.p. Żądanie wydania zaświadczenia (na druku ZUS Rp-7), a żądanie jego sprostowania nie są tożsame. Jeżeli pracownik występuje o wydanie zaświadczenia na druku Rp-7, to domaga się wykonania przez pracodawcę obowiązku wynikającego z art. 125 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach. Jeżeli natomiast występuje o sprostowanie (zmianę, uzupełnienie) już wystawionego zaświadczenia, to w istocie domaga się ustalenia treści tego dokumentu, np. ustalenia wysokości wypłaconego wynagrodzenia za pracę. Takie żądanie należy zakwalifikować jako powództwo o ustalenie, którego podstawą jest art. 189 k.p.c.

Stosownie do treści art. 111a ustawy z dnia 24 sierpnia 1991r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz.U. z 2009r., Nr 12, poz. 68 z późn. zm.) tylko sprawy dotyczące roszczeń majątkowych o świadczenia pieniężne wynikające ze stosunku służbowego strażaków rozstrzygają sądy pracy (obecnie wydziały pracy).

W przypadku spraw nie wymienionych w art. 111a ustawy o Państwowej Straży Pożarnej (Dz.U. z 2009r., Nr 12, poz. 68 z późn. zm.) zachodzi niedopuszczalność drogi sądowej – art. 2 § 1 k.p.c. w zw. z art. 1 k.p.c. Nie są to bowiem sprawy cywilne do rozpoznania których zostały powołane sądy powszechne.

Zgodnie jednak z treścią art. 464 § 1 k.p.c. odrzucenie pozwu nie może nastąpić z powodu niedopuszczalności drogi sądowej, gdy do rozpoznania sprawy właściwy jest inny organ - w tym wypadku sąd przekazuje mu sprawę.

Prawidłowo w związku z tym Sąd pierwszej instancji uznając, że do rozpoznania sprawy J. R. o sprostowanie druku Rp-7, ustalenie wysokości uposażenia za okres od lipca 1992 do 31 sierpnia 1996r. właściwy jest inny organ – Komendant Miejski Państwowej Straży Pożarnej – przekazał sprawę temu organowi.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Maria Pierzycka-Pająk (-) SSR del. Joanna Smycz
Sędzia Przewodnicząca Sędzia

VIII Pz 34/14

ZARZĄDZENIE

1. postanowienie odnotować

2. odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć:

- powodowi informując, iż na to postanowienie nie przysługuje zażalenie

- pełnomocnikowi pozwanego.

3.po nadejściu zwrotnych potwierdzeń odbioru akta przekazać do SR w Gliwicach

G. dn.12 sierpnia 2014r.